

258. NEPOTĚŠILÝ

513.

Z Pavlovic. Erb. I. 176

E - šče se já po - dí - vám k tem pa - vlovským za - hra - dám, e - sli je tam e - šče
 če - rno - o - ké dě - vče, já si na ně za - vo - lám.

Ešče se já podívám
 k tem pavlovským zahradám.
 Esli je tam ešče
 černoooké děvče,
 já si na ně zavolám.

Ani ho tam nevidím,
 ani ho tam neslyším;
 [: a to sám Pán Bůh ví, :]
 s kým se já včil potěším.

259. ZPĚV ZNÁMKA

514.

Z Rohatce

E - šče si zazpí - vám, e - šče si zazpí - vám za humny na me - zi, za hu - mny na me - zi.

[: Ešče si zazpívám :]
 [: za humny na mezi; :]

Seďa při večeři
 hlavú k okenečku:

Posluchám, posluchám,
 ale nevím kerú.

učuje mia milý
 seďa při večeři.

Posluchaj, mamičko,
 moju frajerečku.

Posluchaj, mamičko,
 súsedovu dceru.

515. Jiné čtení z Věteřova

Dyž já si zazpívám
 na věterském poli,
 můj hlásek udeří
 na lovecké zvony.

Dyž já si zazpívám
 za humnem na mezi,
 můj hlásek udeří
 milému do dveří.

Zpívá, synku, zpívá,
 šak ví pán Bůh kerá.
 To mamulko zpívá
 má galanka věrná.

Na lovecké zvony,
 na ty bílé domy,
 na ten nejbělejší,
 kde je nejmilejší.

On ide k večeři,
 okenko otvírá:
 Poslyšte, mamulko,
 galanečka zpívá.

260. ŽENA A DRUŽKA

516.

Erb. II. 104

Fa - le - šné sy - ne - čku, ty mně rmó - tíš! Ty mně to sr - de - čko da - rmo trá - píš!
 Dří - ve's mně sli - bo - val, že bu - du tvá, včil - ka mně po - ví - dáš: Né - ni mo - žná.